

ВОЛФ ВОНДАРЧЕК

ОПРОШТАЈИ

„Кад је човјек готово сам, све што постоји
је готово само.”
Гертруда Стејн

ОПРОШТАЈ 1

Љубав најрадије пјева о животу,
најљепше опјевава смрт.

Они су дошли,
многи,
овај и онај,
звали су се бог или тако,
не може се учинит ништа!

Све је било другачије
и све је било исто.
Онда ноћу
Укрућено до јутра
табање љубави.

Оног дана у прољеће раставили су се обоје –
и он се питао, није ли припадао оним двома,
трима мушкарцима, од којих се жена, како се каже,
коначно опрашта тек у часу своје смрти.

Једног другог дана стајала је на његовом гробу.
Још увијек му није давала мира.
И сами прах, у шта се претвара све живо,
спрда се она, јачи је од тебе.

Његова глава још је штрчала.
Она је то сматрала типичним за њега.

Његова глава била је небо и пакао,
слава за њега и руина.

Додирнуо је врховима стопала
свакако већ капију раја,
кад је скинула своје мале сјајне ципеле
и његову главу ударала голим стопалима унутра
у земљу.

Притом се чинило да му је смијешак лежао на уснама
и да ће јој он њежно још нешто рећи.
Али до тога није више дошло
јер она задиже хаљину, клекну
и испиша се по њему до краја.

Притом се осјећала као дијете,
опет је била жена, била опет
какве жене јесу.

Он њу није никад убио –
она би њега можда вољела.
Припадао је оним заљубљенима
којима ниједна жена ову слабост не прашта.

Од њих двоје, она је била јача.
Ко је с њом једанпут био срећан,
дуго ће страшно патити.

Они су били ноћ и дан.
Они су били ко мач и чвор.

Палили су након сваког ударца који их је растављао,
нерастављиво на тло.

Додиривање је било насиље.
Они су били љубавници и њихова пропаст
била је стољећима стара.

Часови у којима су били срећни
имали су ријеткост скандала.

ОПРОШТАЈ 2

Мала соба у неком олињалом хотелу
идеално је мјесто сјећања на љубав.
Тапете су имале боју убијених пацова,
мирисало је по грофицама које су све
изгубиле разум,
пролазили су, нека сеоба душа сјенки,
каравани изгубљених.
С плафона је висила, као крик,
једна сијалица, свијетлећи крај електрошока,
који не преживе ни љубавници.
Падни. Ипак мора да постоји
директан пут из кревета у канализацију.

Ти си се смијала
очима неког побјешњелог дјетета,
као да си хтјела да кажеш: пожели мене,
не неки срећан живот са мном.
Ја сам против, имам бестидне прошлости
иза себе.

Нећу ништа да посједујем! Буди опсједнут!
Моје лијепо лице није љепота,
али се са мном може камење јести.

Ја сам против.
Идем, већ сам нестала,
остављам усамљеност Бога.

Ту на сунцу
сједе стари мушкарци
и ударају свој штап
у центар свијета.

С њима је љубав лака.
Они више не дијеле оно што јесу.
Они више не мисле у мислима.
Они слушају плесни корак смрти
са задовољством.

Ови мушкарци воле
јер ускоро умиру,
заувијек.

Они воле као излијечени,
стрпљиво и тачно

и сјећају се једноставног:
да се убије један човјек, потребна је само
једна жена.

Не мораш више да страхујеш, кажу они.
Ко то вјерује, тај воли.

Они више не траже ону жену
која не личи ни на једну другу.
Нико више неће доћи
ко достиже жудњу њену.

Падај. Падај
у свим правцима
на тло.

ОПРОШТАЈ 3

Sherzo

Апсолутно је ствар секунди.
Одвешћу те на аеродром.
Крик мира пролази кроз моје тијело.
Ускоро ће нас раставити облаци.

Са спорошћу једне тужне мисли
котрља се машина ка стартној путањи.

Над њом се засводи небо
стрпљиво од опроштаја до опроштаја.

Твој авион је већ сада мањи
од једног одбаченог палидрвцета.

Превео с немачког
Стеван Тонић